Kız ve Kurtarılan Tazı

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kurtarılan Tazı

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, kırmızı kapılı küçük bir evde, papatyalarla dolu bir bahçede yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni ve kulaklarının arkasına sıkıştırdığı dalgalı siyah saçları vardı. Sessiz şeyleri severdi: hafif yağmuru, sıcak çorapları ve sabahları kızarmış ekmek kokusunu. Her gün babasıyla okula yürürdü ve her gün yanında yürüyecek bir arkadaşı olsun isterdi.

Bir cumartesi, babası eve bir sürprizle geldi. "Maya, seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi. Onu bahçeye götürdü; orada uzun, ince bir tazı titreyerek duruyordu. Köpeğin parlak mavi-gri bir tüyü, beyaz bir göğsü ve bir yana devrilmiş bir kulağı vardı. Boyun tasması kırmızıydı ve üzerinde kemik şeklinde pirinç bir etiket vardı. "Adı Pip," dedi babası. "Eskiden yarışırdı, ama şimdi sakin bir yuvaya ihtiyacı var."

Maya yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Pip'in koyu, derin bakışlı gözleri onu izliyordu ama yaklaşmıyordu. Ağzında yumuşak, ekose bir battaniye taşıyor ve onu sıkıca tutuyordu. "Merhaba, Pip," diye fısıldadı Maya. "Burada güvendesin." Tazının ince kuyruğu hafifçe kıvrıldı ama olduğu yerde kaldı. Maya onu acele ettirmedi. Sadece çimenlere oturup bekledi. "O utangaç," dedi babası yumuşak bir sesle. "Yeni yerler korkutucu olabilir." Maya başını salladı. "Ben sabırlı olabilirim," dedi.

Ertesi sabah Maya sarı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giydi. Üzerinde yıldız yaması olan küçük bir bez çantasını hazırlayıp dışarı çıktı. Pip arka kapının yanında, ekose battaniyesine kıvrılmıştı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu Maya yumuşak bir sesle. Pip başını kaldırdı ama kımıldamadı. Maya basamağa, onun yanına oturdu. Onu çekmedi ya da zorlamadı. Sadece bekledi ve bir süre sonra Pip'in ince kuyruğu minicik bir kez sallandı.

Günler boyunca Maya Pip'le oturdu. Onunla alçak, sakin bir sesle konuştu. Ona papatyaları, kırmızı kapıyı ve kahvaltıda yediği kızarmış ekmeği anlattı. Pip, devrilmiş kulağı yana eğik bir halde dinledi. Bazen biraz daha yaklaştı. Bir öğleden sonra çenesini Maya'nın dizine dayadı. Maya'nın kalbi kocaman ve sıcacık hissetti. "Sen benim arkadaşımsın," diye fısıldadı. Pip'in kuyruğu kıvrıldı ve azıcık sallandı.

Babası Maya'ya tasmayı nasıl nazikçe tutacağını gösterdi: iki eliyle ve yumuşak bir kavrayışla. "Bırak her şeyi koklasın," dedi babası. "Tazılar acele etmeyi sevmez." Maya da öyle yaptı. İlk yürüyüş kısaydı. Pip bir karahindibayı koklamak için durdu. Bir kelebeği izlemek için durdu. Kaldırımdaki bir çatlağa bakmak için durdu. Maya aldırmadı. O da acele etmeden yürümeyi severdi.

Kısa süre sonra Pip yürüyüşlere güvenmeye başladı. Uzun, zarif adımlarla Maya'nın yanında tırıs tırıs yürüdü. Beyaz burnunu havayı koklamak için kaldırdı. Fırının önünden geçerken sıcak ekmek kokusuyla burnu seğirdi. Maya güldü. "Bunu seviyorsun, değil mi?" Pip'in kuyruğu daha hızlı sallandı. Eve dönerken Maya'nın yanına biraz daha yakın yürüdü. Kemik şeklindeki etiketli kırmızı tasması, o hareket ettikçe hafifçe şıngırdadı.

Bir gün bir çitin arkasından büyük bir köpek yüksek sesle havladı. Pip sıçradı ve geri çekildi. İnce kuyruğu bacaklarının arasına kıvrıldı. Maya hemen dizlerinin üstüne çöktü. "Sorun yok, Pip," dedi yumuşak bir sesle. "Benimle güvendesin." Nefes alışı yavaşlayana kadar bekledi. Sonra ayağa kalktı ve yavaş, düzenli adımlarla yürüdü. Pip, devrilmiş kulağı Maya'nın eline değerek onu izledi. Yürüyüşlerini birlikte, sakin ve sessizce tamamladılar.

Maya yeni bir alışkanlık edindi. Her sabah, yürüyüşten önce beş dakika Pip'le basamakta oturdu. Fazla konuşmadı. Sadece oturdu ve Pip'in ona yaslanmasına izin verdi. Pip'in mavi-gri tüyü sıcaktı. Kalbi yavaş ve düzenli atıyordu. Bazen elini hızlı, nazik bir yalamayla yaladı. Maya gülümsedi. "Sanırım bana güvenmeyi öğreniyorsun," dedi.

Yağmurlu bir öğleden sonra Maya sarı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giydi. Bir şemsiye taşıdı ve diğer eliyle Pip'in tasmasını tuttu. Parktan geçtiler ve yağmur yapraklara hafifçe pıtırdadı. Pip yağmuru önemsemedi. Su birikintilerini kokladı ve yağmur damlalarının düşüşünü izledi. Uzun gövdesini silkeleyip her yere su saçtığında Maya güldü. "Seni aptal köpek," dedi. Pip'in kuyruğu sevinçle kıvrıldı.

Sonra büyük su birikintisinin olduğu gün geldi. Yolun karşısına uzanıyordu, geniş ve derin. Maya durdu. Pip de durdu. Su birikintisine, sonra Maya'ya baktı. Koyu gözleri kararsızdı. Maya onu çekmedi. Önce kendisi su birikintisine adım attı, kırmızı çizmeleri suyu sıçrattı. "Gördün mü? Bu sadece su," dedi. Pip ona uzun bir an baktı. Sonra yavaşça bir uzun bacağını kaldırdı ve onun yanına adım attı.

Pip su birikintisinde durdu; patileri ıslak, kuyruğu havadaydı. Maya ellerini çırptı. "Başardın!" diye sevindi. Pip'in devrilmiş kulağı kalktı ve küçük bir zıplama yaptı. Sonra mutlu ve gururlu bir şekilde ileriye doğru su sıçrattı. Su birikintisinden birlikte geçtiler ve Maya sanki bir dağa tırmanmışlar gibi hissetti. "Yapabileceğini biliyordum," dedi. Pip elini yaladı ve kemik şeklindeki etiketi şıngırdadı.

O günden sonra bir şey değişti. Pip başı yukarıda, kuyruğu hafifçe sallanarak yürüdü. Artık Maya'nın arkasına saklanmıyordu. Bir arkadaş gibi onun yanında yürüdü. Evde odadan odaya onu izledi. Maya okurken çenesini onun kucağına dayadı. Ekose battaniyesini yatak odasının kapısına taşıdı ve orada, ona yakın uyudu. Maya sıcacık ve mutlu hissetti. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadı.

Babası onları bir arada görünce gülümsedi. "Ona karşı sabırlıydın, Maya," dedi. "Farkı yaratan buydu." Maya başını salladı. Battaniyesine kıvrılmış, devrilmiş kulağı bir gözünün üzerinde olan Pip'e baktı. "Sadece zamana ihtiyacı vardı," dedi. "Benim de verecek zamanım vardı." Babası kolunu ona doladı. "Bu hepimiz için güzel bir ders," dedi. Pip'in kuyruğu uykulu bir şekilde sallandı.

Şimdi her sabah Maya ve Pip yavaş tempolu bir yürüyüşe çıkıyorlar. Papatyaları koklamak için duruyorlar. Kelebekleri izliyorlar. Büyük küçük su birikintilerinde sıçratıyorlar. Pip'in mavi-gri tüyü güneşte parlıyor ve kırmızı tasması şıngırdıyor. Maya sarı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giyip gülümsüyor. "Hazır mısın, Pip?" diye soruyor. Ve Pip, bir yana devrilmiş kulağı ve derin bakışlı gözleriyle her zaman hazır. Onun yanına adım atıyor ve birlikte, sakin ve mutlu yürüyorlar.

Maya yeni başlangıçların sabır gerektirdiğini öğrendi. Dostluğun sessiz anlarda ve yumuşak yürüyüşlerde büyüyebileceğini öğrendi. Pip güvende ve sevildiğini öğrendi. Ve her gece Maya yatağa gittiğinde Pip de oradadır; ekose battaniyesine kıvrılmış, kemik şeklindeki etiketi ay ışığında parlıyordur. Maya fısıldar: "İyi geceler, Pip," ve Pip'in kuyruğu yumuşak, uykulu bir sallanışla kıvrılır. Onlar en iyi arkadaştır ve bu yeterlidir.